

На землі моїх доріг Було так, що й падав я У безсиллі на поріг... Земля - мати силу давала До життя повертала. Надію давала їй уклін доземний!

За дві милі від крутих, з старовинними кам'яними хрестами козацьких моїх : берегів ріки Случ, промайнуло дитинство Годуна Віталія Івановича .

У віддалене від райцентру село Франко піль поверталось мирне життя. В далекі п'ятидесяті роки ставали на ноги новостворені колгоспи, мостилась дорога бруківка серед мочарів, боліт, потічків і верболозу.

Зими були сердиті морозами та багаті на сніги, а весняна повінь затоплювала хати по самі призьби, а клуні і стодоли стояли у воді як казкові острови серед океану. От де дітвори розгулятися і пофантазувати. І бігли Віталік з хлопчиками -хто з саком, хто з кошелем, а хто й з металевими шпичаками, ловити велику рибу...

З теплотою згадує дитинство Віталій Іванович. А особливо любить згадувати світ природи, який щодня відкривав йому малому свої таємниці.

Височенні до півстаметрів модрини, які здавалось зачіпали білі хмарки, ладно збудовані гаті бобрів, майже ручні дикі качки... Невмирущі спогади дітей Поліського Краю. З далекого світу дитинства, сивого туману випливають і дбайливо складені руками Віталіка копички сіна - як навчив батько. В'язання льону, походи в ліс по гриби, суніці, ожини.

Все це спливало на пам'ять вже в 1978 році в безсонні ночі та тяжкі дні на лікарняному ліжку в інфекційному відділенні Лисичанська. Ніби в зворотному забігу висвітлював час трагічні колізії долі колишнього водія авто батальйону строкової служби Годуна Віталія Івановича. За кермом вантажівки зколесив він доріг від Ленінграду аж до далеких степів Забайкалля. А позбавила улюбленої справи та повноцінного життя, здавалось би, банальна хвороба - запалення легень. І чи то по недбальству лікарів, чи то вже так мало бути, але за пневмонією прийшло страшне слово гангрена, яка забрала пальці рук, позбавила можливості повноцінного життя.

Батькове серце в далекому Франкополі відчуло недобре. І знову лікарняні ліжка, тепер вже в дома, в рідному селі. Це потім вже був інститут травматології і ортопедії в Києві та повторні операції. У виснажливих годинах хвороби були хвилини спасенного сну, але й вони були неспокійні. У своїх снах Віталій щоразу бачив рідну природу і весь час когось рятував. То кізочку з петлі бракон'єра, борсука з капкану, то буслика що втратив матір. А ще бачив, як у прозорій воді ловить долонями вертких миньків...

Жорстокий світ випробовував, світла і п'їтьми, зла і добра відкривається тим. кому лікарі виносять вирок - інвалідність на все життя.

Але рідна земля-мати дає силу своїм синам і вселяє надію в чисті душі. Напоєна райдугою та вмита росами рідних лугів душі Віталія Івановича не дала зломитися духу та хворому тілу. Загартувавши тіло, навчився, не маючи пальців на руках косити сіно, копати город, і навіть рубати дрова. З'явилась і нова „спеціальність“, яку краще б назвати дивовижне хобі. Як свідоцтво древнього зв'язку людини з природою виблискують свіжою деревиною на зеленому моріжку Годунів дубові оголовки до криниць, віртуозно зроблені за допомогою простого теслярського інструмента, руками господаря обійстя.

Рідна земля повернула силу, яку забрала хвороба, а надія прийшла разом з любов'ю в особі односельчанки Клавдії Степанівни. Зустрілись дві долі, які йшли різними шляхами і на перехресті життя ці долі зустрілись для щастя. Не вірте, коли вам скажуть, що миті справжнього щастя любові можна пережити тільки в юності. Тому, що справжнє кохання могло подарувати подружжю з нелегким тягарем минулих років чудового сина, якого і назвали в честь батька - Віталіком. А старшу доньку Клавдії Степанівни Віталій Іванович пригорнув до люблячого батьківського серця як рідну. І діти відповідають батькам любов'ю і повагою. Донька Анна здобула фах юриста в Острозькій Національній Академії, а п'ятикласник Віталік допомагає татові у всьому, навіть навчився вже щеплювати плодові дерева в чудовому саду родини Годунів...

Життя продовжується, коли за нього борються і не втрачають віри у краще.

Життя - хороша штука брате!

В.Оснадчук